

Ze života Světce

Šrí Satguru Nisargadatta Maharadže

Obsah

Úvod	4
Dětství a škola	7
Cesta do Bombaje	10
Úspěch v podnikání	11
Aspirant na duchovní Cestě	12
Vznešená hierarchie Satguruů	14
Neoblomná víra v Satgurua	15
Dokonalý žák (Sádhaka)	17
Ztráta Satgurua	18
Putující Sanyasin	20
Mystické zážitky	21
Návrat	22
Život božský i materiální	23
Dokonalý Siddha	25
Role Satgurua	27
Život v ašrámu	28

Z anglického originálu knihy 'Meet the Sage', vydané v roce 1972 organizací 'Šrí Sadguru Nisargadatta Maharadž Amrit Mahostav Samiti, Bombay 57.

Překlad: Gabriela Štefániková

Grafická a jazyková úprava: Aleš Adámek, Martin Vinkler

Ze života Světce

Šrí Satgurua

Nisargadatta Maharadže

ÁRATI

ÁRATI AVADHUTA, GURU NISARGADATTA

Ó Guru Nisargadatto!

PRABUDDHA GNÁDUTÁ, AVATARASI ANANTÁ

Sebe-realizovaný, nejvýše inteligentní posle Nejvyššího poznání.

Uctíváme tě (protože) ty,

věčná síla, jsi božskou inkarnací.

ÁRATI AVADHUTA

PARAMEŠA ÁTMARANGA, TAVA VIGNÁNA GANGA

Dosáhl jsi stavu vrcholného klidu a jsi ponořen do nejvyššího bytí.

NAŠITA BHAVASANGÁ, NITJAVÁHE PRAŠÁNTÁ (+REF)

Jsi řekou vědení, která neustále proudí a očišťuje od vlivu světa.

BHAKTÁ HE MINAGANA, TUDŽA ANANJA ŠARANA

*(My) oddaní jsme hejnem ryb, které se klaní u tvých nohou
a bezpodmínečně jsme se ti odevzdali.*

VANDITI TAVA CARANA, TUCI TRÁTÁ SAMARTHA (+REF)

Ty, všemocný, jsi naším jediným zachráncem.

ÁTMA VIŠRÁMADHÁMÁ, TAVA APÁRA MAHIMÁ

Učinil jsi nejvyšší Já svým příbytkem. Tvá reputace je bezmezná.

NAMI TUDŽASI BRAHMÁ, BHAKTA BHAGJA VIDHÁTÁ

(Proto), ó tvůrce štěstí svých oddaných, tě (dokonce) zdraví i Pán Brahma.

ÁRATI AVADHUTA, GURU NISARGADATTA

PRABUDDHA GNÁDUTÁ, AVATARASI ANANTÁ

ÁRATI AVADHUTA

Úvod

Vhodnou příležitostí je oslava narozenin Šrí Nisargadatta Maharadže. Bohatě osvětlená Laxmi hala v Bombaji je naplněna hemžícími se oddanými žáky Šrí Maharadže. Obrovský portrét, bohatě ověšený čerstvými a pestrými květy na speciálně vyzdobeném pódiu, uchvacuje pozornost všech přítomných.

V rohu tohoto zářícího, krásného a upraveného pódia sedí Šrí Nisargadatta Maharadž. Je oděn do běžného domácího oděvu, skládajícího se ze sněhobílého dhotee, žlutavého khamees a jednoduchého topi. Tradiční ozdoby jako jsou otisky pasty ze santálového dřeva a šňůra tradičních korálů, které jsou obvykle součástí oděvu jiných svatých osob, na těle Šrí Maharadže očividně chybí.

Jeho jasně tmavá pleť, plný obličej, široké čelo a zejména jeho velké oči rozlévající milost všude kolem – příznačné pro dokonalého (Siddha Purušu) – jsou středem pozornosti četného množství oddaných.

Poblíž Maharadže sedí vážení spolužáci (Gurubandhu) a proslulí žáci jako Šrí V. S. Page, Šrí Maurice Frydman atd. Po následujících promluvách několika význačných hostů, oslavujících Šrí Maharadže, zahajuje Maharadž svou řeč.

Jeho slova naplněná božskou moudrostí rozechvějí a naplní klidem všechna srdce jeho nesčetných oddaných. Hleďte, jak intenzivní a podnětné jsou následující slova vycházející z jeho svatých úst.

„Dnešní slavnosti nejsou oslavy velebící individualitu. Toto je vhodná příležitost pro vás i pro mě, jak oslavit jednotu oddaného se svým Satguruem. Pojmenovat konkrétní den jako den narození Toho, kdo je nejen věčně existující, ale věčnou existencí samotnou, je v duchovní hantýrce považováno za chybu.

Stejně tak je nesprávné personifikovat opravdového oddaného. Dokud budete sami sebe považovat za individuální mužskou či ženskou bytost, nebudete vše-prostupujícím, věčným a transcendentálním „Já“.

Žijte s přesvědčením, že nejste tělesným bytím, ale tím, co je před zrozením i smrtí. Že jste dynamičtí, jste samotnou hybností, zdánlivě zakoušení pouze jako čiré a prosté uvědomění. Budte svobodní, velebte světce, dosáhněte vnitřního ujištění, že Átman není slabý či postrádající sílu. Věřte neochvějně a s naprostým přesvědčením, že Átman je překypující svou úplností. Není možné ponořit se natolik hluboko, aby bylo dosaženo semene – Gurubeej – vnitřní víry v Satgurua. Oddanost ke Guruovi dojde ke Guruovi prostřednictvím oddanosti k „Já“ a veškerá Satguruova požehnání se náhle objeví a vykvetou skrze „Já“ a jsou oddaným žákem vědomě přijata zvenčí.

Božská přirozenost není ničím jiným než čirým uvědoměním si svého bytí. Dosažení tohoto ovoce, tohoto božství, je skutečně prostřednictvím neotřesitelné víry v čiré sebe sama (pozn. překl. „já jsem“). To, co se nazývá Satswarupa, „Já“, je skrze tuto víru zcela pochopeno. Mělo by zde být naprosté přesvědčení o tomto pochopení. Přesvědčení znamená neotřesitelnost. Právě té by mělo být dosaženo. Mělo by tu být neochvějně přesvědčení o Sobě - „Já“, které je stálé a nehybné. To, za co se pokládáte, je klam, protože se považujete za fyzickou bytost. To nepochopitelné, které je na povrchu zakoušeno jako uvědomování si podstaty bytí, se nazývá Satguru. Nazývejte přesvědčením jedině To, co neustoupí, co je nehybné. Parabrahman je stálé, nehybné. „Já“ je ustáleno (v Parabrahman). „Já“ je Parabrahman.“

Přednáška jednoho z žáků a rovněž mistrů (Šetti) Šrí Nisargadatta Maharadže během Divali oslav v Laxhmi hale, při kterých probíhalo 70. výročí Šrí Siddharaméšwarova mahasamádhi. Mezi posluchači sedí další současní mistři a pokračovatelé Šrí Nisargadatta Maharadže, jako např. Ahwad a Ramakant.

Šrí Nisargadatta, jehož svatými ústy se řinula tato silná slova, ničící kůru individuality oddaných, zřídka kdy mluvil o svém životě. Podle něj nejsou události ve světském životě Světce nijak důležité.

Jedinou misí Světců, která zůstane, je hovořit o „Já“, zatímco jsou usazeni ve své podstatě. A slyšitelný odkaz, přicházející skrze neslyšitel-

né „Já“, se běžně označuje jako promluva Světce. Tudíž je obtížné znázornit obrysy Maharadžova osobního života.

Světský život Světce, ač z jeho pohledu se to zdá být nepodstatné, dodává oddaným vedení a poskytuje jim inspiraci. Oddaní by proto měli sesbírat veškeré údaje o životě svého Satguru, aby nasýtli svou zvědavou mysl a to je též pro jejich dobro.

Den narozenin Šrí Maharadže byl dlouhou dobu neznámý. Oddaní to potřebovali zjistit, protože jak jinak by ho mohli slavit? Těm, kteří se sbírali odvahu a zeptali se na to přímo Šrí Maharadže, Maharadž odpověděl: „Jak vám mohu povědět datum narození, když tu na něj není žádná vzpomínka? Proč hovořit o věcech, které se nestaly!“ Ačkoli to byla na duchovní úrovni pravda, oddaní přesto potřebovali vědět den, kdy jejich Satguru nabyl v tomto hmotném světě formu a tvar, aby mohli vyzdobit vnější formu své oddanosti.

Po dlouhém pátrání byl tento den zjištěn. Na počátku příznivého úplňku v měsíci Čaitra (pozn. překl. duben) roku 1897, všeobecně známého jako Hanuman Džajanti, nabyl Šrí Maharadž tělesnou formu. Od jeho rodiny a blízkých příbuzných se také podařilo získat pár detailů o jeho předcích.

Napsat životopis Světce, takový jaký byl, je opravdu velmi těžký úkol. Jeden oddaný se kdysi zeptal Swámiho Vivékanandy, proč nikdy nena-psal životopis svého Satguru. Na tuto otázku Swámi odpověděl, že je nemožné, aby pouhá slova plně vystihla velikost Jeho života.

Jsmo postaveni před stejný problém, nicméně jsme se v této knížce ve zkratce pokusili vylíčit pozemský život Šrí Maharadže.

Dětství a škola

Rozlehlá oblast Ratnagiri—důl drahokamů—se rozprostírá podél dlouhého pobřeží vyhrátého moře. Tato oblast je známá tím, že doplnila indický způsob života o řadu lidských klenotů různých profesí. Šrí

Maharadž se narodil v Bombaji a vyrůstal ve vesnici Kandalgaon v okrese Ratnagiri, čtyři až pět mil vzdálené od Malwanu – přístavního města v jižní oblasti. Kopcovité okolí v tomto regionu je překrásné; vždy zelené, roste zde mango, oříšky kešu a kokosové palmy. Aby byl dodržen místní zvyk, rodiče pojmenovali Maharadže po známé postavě, která měla v den jeho narození výročí, a tou byl Šrí Maruti. Ve svém životě byl později předurčen stát se hlavním pokračovatelem učení Šrí Siddharaméšwara Maharadže.

Otec Šrí Maharadže Šivrampant Kambli a matka Parwatibai byli zapálení oddaní. Šrí Šivrampant pracoval do roku 1896 ve službách obchodníka z Kolaby v Bombaji. Když vypukla v tom samém roce v Bombaji první vlna morové epidemie, odešel odsud a koupil si půdu v Kandalgaonu, poblíž svého rodného města Revanši, kde se nadále protloukal životem.

Byl prosté a laskavé povahy. Měl mnoho tradičních svatých knih, které s oddaností pravidelně pročítal.

Rodiče Šrí Maharadže dodržovali striktně tradiční půsty a svaté dny. Nečinili žádné rozdíly mezi Šivou a Višnuem. Maharadžův otec rád zpíval bhadžany, a to mimořádně hlasitě, jak to praktikovali oddaní řádu Varkari.

Přítelem Maháradžových rodičů byl brahmín Višnu Haribhau Gore.

Uctivatelé tradice Navnath Sampradaya při zpěvu bhadžanů v Bombaji.

Obdělával svou půdu a vlastnil také alej kokosových palm a betelových stromů. Byl odborníkem v astrologii. Šivrampant s ním často diskutoval o duchovních záležitostech. Maharadž považoval Šrí Gora za zbožného člověka a byl pro něj ztělesněním čestnosti, odvahy a vytrvalosti. Měl k němu velký respekt. Oddaný život Maháradžových rodičů a počestný život Šrí Goreho, to vše mělo vliv na Maharadžovo dětství a učinilo z něj adepta, „připraveného“ pro božskou milost.

Vzpomínky na Maharadžovo dětství jsou jen stěží dostupné. První vzpomínka, kterou si Maharadž vybavuje, je zážitek, kdy ho otec nesl při úsvitu na ramenou a on spatřil vycházet slunce nad obzorem hor. Šrí Maharadž řekl, že si tuto vzpomínku velmi jasně dodnes vybavuje.

Šrí Maharadž vychodil základní školu v Kandalgaonu. Během vesnického života našel zálibu v péči o dobytek a zahradničení. Rád chodil pást dobytek a v přírodě strávil dobrodružné chvíle spolu se stejně starým pastýřem.

Mysterium přírody bylo pro něj vždy něčím nepochopitelným. Napadaly ho otázky typu: Jak je možné, že ze zasetého zrnka rýže vyroste celé rýžové pole? Jakto, že vyroste na poli takové množství obilí, když je tu jen půda? Jak je možné, že na stromě rostou manga? Jak se z trpkého manga stane mango sladké a šťavnaté? Jak to, že kešu oříšky nejsou součástí ovoce, když ostatní ovoce má svá semínka uvnitř? Toto jsou některé z otázek, které se mu honily hlavou. Odpovědi dospělých ho neuspokojily. Mysteriózní a úžasná hra přírody okouzila jeho mysl a probudila v něm lásku k Bohu.

Už od samého počátku byl laskavé povahy a vždy, když bylo potřeba, byl každému ku pomoci. Nedělal rozdíly mezi sociálními indickými třídami - hinduisty a nedotknutelnými (Harijan). Když někdo z vesnice umřel, pomáhal rodinám nebožtíků. Život chudých Harijanů se ho velmi dotýkal. Sužovala ho trápení jejich těžkého života.

Rozjímal nad následujícím typem spirituálních otázek: Jak to, že chudoba stále existuje, když už je zde svět tak dlouho? Jak to, že vesničané, kteří zestárli, mají stále tak složitý a ubohý život? Když jsou všechny lidské bytosti stejné, proč jsou rozděleny na vyšší a nižší kasty? Jestliže svět existoval předtím, než jsem se narodil, jak je možné, že nevím, že byl? Takovéto otázky mučily Maharadžovu mysl.

Cesta do Bombaje

V roce 1915, v polovině měsíce Falgun vydechl Maháradžův otec Šivrampant naposled. Pár hodin před smrtí se svěřil svému příteli Šrí Goremu, že ví, že ten den opustí svět.

Otcovská láska a pocit zabezpečení čtyř bratrů a dvou sester zde na jednu nebyla. Zemědělství bylo chudé. Starší Maháradžův bratr proto v roce 1916 odešel za obživou do Bombaje. Šrí Maháradž ho následoval v roce 1918. Příležitostně se však vracel do Kandalgoanu, aby dohlédl na pozemek. Pro svou přátelskou a velkorysou povahu zde byl velmi oblíben. I během těchto časů měl mnoho kamarádů mezi nedotknutelnými (nejchudší třída). Jeho čirá mysl mu nedovolila činit mezi lidmi rozdíly.

Po dvou až třech letech střídavého přebývání v Bombaji a Kandalgoanu se v roce 1920 nastěhoval do Bombaje. Krátkou dobu navštěvoval večerní školu, aby se naučil základy angličtiny. Pár měsíců pracoval jako úředník v přístavišti Princess Dock. Tato práce však otupovala jeho podnikavého ducha. Proto odtud odešel a začal podnikat.

Přípravy na Divali festival ve čtvrti Girgaum v Bombaji, kde se Maháradž usídlil a začal podnikat.

Úspěch v podnikání

Díky své čilé a přátelské povaze se brzy v podnikání stabilizoval. Přestěhoval se do ulice Kethwadi a v roce 1924 se oženil. Jeho žena se jmenovala Sumatibai.

Pole jeho podnikatelské činnosti se začalo pomalu rozrůstat. Vlastnil obchody, malé i velké, situované na ulicích Grand road a Bori Bunder, v nichž prodával tabák, bidíska, nožářské zboží, konfekční oděvy atd. Jeho metoda spočívala v tom, že kupoval místa pro svůj obchod v přízemí nově postavených budov, které byly vhodné pro umístění obchodu. Vyjednával tak s agenty v předstihu. Jeho obchody vzkvétaly. Šrí Maháradž měl okolo 30 až 40 zaměstnanců.

Ulice Kethwadi 10th-Lane, v Girgaum v Bombaji, kde si Maháradž koupil byt (na snímku viz křížek vpravo nahoře).

Aspirant na duchovní Cestě

Šrí Maharadž byl zcela vtažen do své práce. Vydělával dost peněz, ale přesto nezapomněl na všemohoucího Boha. Jeho oddanost k Bohu se rovněž tak prohlubovala.

Jeden jeho kamarád z práce Šrí Yašwantrao Baagkar, jenž byl laskavé povahy, byl velmi oddaný Bohu. Vedl spolu s Šrí Maharadžem často dlouhé diskuze o oddanosti. Šrí Maharadž již od samého začátku rád četl knihy s duchovní tematikou. Měl rád zejména knihu Nawnath Bhaktisar. Mimo čtení duchovní literatury dodržoval tradiční pústy a praktikoval další běžné náboženské praktiky. Ze svého věčně nabitého programu si pokaždé ukradl alespoň chvíli na to, aby zašel do chrámu v Bhulešwaru nebo Walkešwaru. V tu dobu u něj bydlela i jeho matka. Šrí Maharadž jí každé ráno nosil květiny a uctivě se dotkl jejích nohou. Toto bylo pro něj uctívání Boha. Nikdy nezapomínal ani nakrmit senem krávy. V měsíci Šrawan pravidelně každé ráno navštěvoval chrám v Bhulešwaru, aby nabídl bohu Šivovi listy z betelového stromu.

V těch dnech pobýval v čtvrti Girgaum jogín zvaný Šrí Athavale. Maharadž se u něj několik měsíců učil jogická cvičení.

Šrí Baagkar navštěvoval daršany Šrí Siddharaméšwara Maharadže a účastnil se také zpěvu bhadžanů i Siddharaméšwarových promluv. Dokonce od Něj obdržel i zasvěcení - mantru. Od toho momentu naléhal na Šrí Maharadže, aby s ním navštívil daršan Šrí Siddharaméšwara. Šrí Maharadž se tomu vyhýbal. Odmítal uvěřit tomu, že by mohl v tak rušném a zbohatlickém městě jako je Bombaj, pobývat nějaký Světec či Sadhu. Odmítal se dotknout svým čelem nohou jakéhokoliv člověka.

Když Šrí Baagkar se svým přesvědčováním selhal, požádal Maharadže, zda by ho na cestě za Šrí Siddharaméšwarem alespoň nedoprovodil.

Šrí Maharadž souhlasil. Tu dobu byl Šrí Siddharaméšwar Maharadž ubytován u svého žáka Šrí Krišnarao Pathareho, právníka, kde se také konaly přednášky a běžný program. Ten den, kdy sem Šrí Maharadž vkročil poprvé, Šrí Siddharaméšwar zrovna mluvil o výroku z knihy

Jóga Vasišta. „Pohled' dovnitř, Ó Pane!“ bylo téma toho dne. Šrí Siddharaméšwar vysvětlil toto téma zcela dopodrobna. Promluva byla soustředěna na zřeknutí se. Šrí Maharadž řekl upřímně Šrí Baagkarovi, že ho na přednášku přivedlo něco, co bylo mimo jeho kontrolu. Postupně na žádost Šrí Baagkara navštívil další tři daršany Šrí Siddharaméšwara.

Šrí Baagkar pocítil silnou touhu přesvědčit Šrí Maharadže, aby obdržel od Šrí Siddharaméšwara mantru. To se nakonec vyplnilo. Šrí Siddharaméšwar Maharadž odhalením jednoho skrytého tajemství vybudoval v Šrí Maharadžovi důvěru a zasvětil ho tím, že mu udělil mantru a vysvětlil mu, jak má meditovat. Šrí Maharadž v sobě během pár minut prožil oslnivé světlo různých barev a upadl do hlubokého transu. Šrí Siddharaméšwar jej pak brzy probudil. A tak koncem roku 1933 postoupil Šrí Maharadž z pozice aspiranta do stavu sádhaky (adept usazený v 'já jsem').

Šrí Siddharaméšwar Maharadž při promluvě v Bombaji, kde se s ním Maruti setkal poprvé.

Vznešená hierarchie Satguruů

Na duchovní úrovni má hierarchie Satguruů velký význam. Je obrovským štěstím pro sadhaku mít dlouhou tradici osvěcených Satguruů. Hierarchie, do níž patřil Šrí Maharadž, je známa jako Nath Sampradaya (škola filozofie), která měla oslnivou minulost. Šrí Revannath zvaný Šrí Revan Siddha byl první z linie Devíti (Nath) Nathů (Guruů). Od něj se vyvinula Sampradaya zvaná také jako Siddha Sampradaya. V této Sampradayi je žák veden k přímé zkušenosti sebe sama (Já).

Po Šrí Revannathovi následovali Šrí Marul Siddha, Šrí Kad Siddha, Šrí Gurulingam Džangam Maharadž z Nimbargi, Šrí Bhausaheb Maharadž z Umadi a poslední v této linii Devíti Guruů byl Šrí Šiddharaméšwar.

Šrí Bhausaheb Maharadž postavil hrobku Šrí Gurulingam Džangamovi v Inčgiri (na hlavní cestě do Bidžápuru) a šířil zde duchovní učení linie Sampradaya. Šrí Amburao Maharadž, Šrí Siddharaméšwar Maharadž, světově známý filosof Gurudeo Ranade Maharadž, Šrí Girimallešwar Maharadž a další žáci linie Sampradaya šířili učení široko daleko. Šrí Bhausaheb Maharadž uděloval žákům zasvěcení mantrou pouze v pondělky a čtvrtky. Když však k němu poprvé dorazil Šrí Siddharaméšwar Maharadž, byla sobota. Šrí Bhausaheb Maharadž poznal potenciál Šrí Siddharaméšwara a velmi ochotně zrušil své pravidlo a udělil Šrí Siddharaméšwarovi mantru v sobotu. Šrí Siddharaméšwar předával duchovní poznání během let 1924 až 1936, s velkým dopadem zejména v Bombaji v okolí Šolapuru.

Neoblomná víra v Satgurua

Milost Satgurua Šrí Siddharaméšwara Maharadže naprosto změnila běh života Šrí Nisargadatta Maharadže. Maharadž zasvětil svůj světský i duchovní život lotosovým nohám Satgurua již od prvního momentu, co se s ním setkal. Už během prvního setkání se jeho mysl uvnitřnila a oddala nohám Satgurua.

Řečeno slovy Nisargadatta Maharadže: „*Tedy jsem uzavřel manželský sňatek.*“ Cokoliv, co Satguru řekl, bylo pro Maharadže zákonem. Jeho víra v Satgurua byla tak neoblomná, že každé slovo, které vzešlo ze Satguruových úst, bylo pro něj definitivní. Nestaral se o nic mimo to. Všechny své zaměstnance nechal zasvětit svým Satguruem (nechal jim udělit mantru). Kdykoliv byl Šrí Siddharaméšwar v Bombaji, konaly se pravidelné zpěvy bhadžanů a duchovní rozpravy. Šrí Siddharaméšwar byl dokonalý jogín, Mistr zřeknutí se všeho. Třebas i během úžasné záře, byl od všeho odpoután, stejně jako lotosový list ve vodě. Mezi jeho tisíce žáky byli mnozí bohatí a učení. On však předával duchovní poznání zadarmo a věnoval se všem žákům stejně, bez ohledu na jejich sociální postavení. Šrí Siddharaméšwar byl velmi srdečný, nebojácný a přímočarý. Měl pouze základní vzdělání. Byl však na tak vysoké duchovní úrovni, že během duchovních rozmluv zářil jako sálající slunce. Ve svých promluvách dokázal vysvětlit duchovní nauku jednoduchým způsobem, a tak se kolem něj shromažďovalo mnoho žáků. Hovořil s takovým přesvědčením vycházejícím ze své přímé zkušenosti, že mnoho vzdělanců sedávalo tiše a pokorně u jeho nohou. Popis znaků Mistra, který uvedl Svámi Ramdas ve své knize Dasbodh, mu plně náleží. Jeho řeč k žákům byla skutečným darem božské milosti. V jedné ze svých rozprav řekl: „*Bůh není nikdo jiný, než samotný oddaný. Vzdejte se myšlenky, že je zde oddaný a Bůh. Je pouhý výmysl, že za vámi někdo jiný přijde a něco pro vás udělá. Cokoliv zde je, je tu pouze vaším vlastním přiči-*

něním. Nic vnějšího vám nedá božskou přirozenost. Mája (pochybnost) má sílu vás vypudit či vykolejit z vašeho přesvědčení, ale nemá sílu učinit vás božským. Vaše přání vám udělilo tvar, který zakoušíte. Buďte Bohem nebo čímkoliv chcete; musíte pouze chtít takové Jméno, které se vám líbí, a dostanete jej. To, co žádáte, přijde. Jak vás budou moci lidé nazývat Bohem, pokud sami nevěříte ve svou božskou přirozenost? Když si uvědomíte, že jste páchali „hřích“ či dopouštěli se hrubého omylu tím, že jste se chovali jako světská bytost, pak se ve vás rozbřeskne božskost. Pokud to ucítíte, přijměte to jako nabývání božskosti. Proč, vy už jste ji ve skutečnosti přijali, – nuže, budete ji poté zakoušet – nepotřebovali jste ji získat, protože již ve vás byla odjakživa. Stejně tak, jako se muž stydí, když má na sobě ženský oděv, stejně tak člověk, který nabyl božské přirozenosti, se bude stydět za svůj materiální život. Musíte nepřetržitě cítit, že konečná Realita je vždy dostupná. Měli byste se stydět za to, že se neustále potloukáte sem a tam jako lidská bytost. Proč byste měli potřebovat objekty pro potěšení různých tělesných smyslů, pokud jste přesvědčeni o tom, že nejste tělo, ale samotné čiré Vědomí (Brahma). Buďte opatrní a zkoumejte všechny myšlenky, které vás napadají. Mějte to jako denní rutinu. Pozorujte, jak dalece to, za co jste kdysi začli považovat, prochází změnou. Všimněte si a porovnejte změny ve vašem vztahu k životu před a poté, co jste se setkali se svým Satguruem – za co jste se považovali předtím a za co nyní. Pohleďte na to, jaké pocity vám v mysli způsobovaly radost tehdy a jaké ji způsobují teď. Podívejte se, jakými přívlastky hodnotíte svůj život nyní, jaký tvar a smysl mu dáváte? K zisku a ztrátě dochází nechtěně v závislosti na tom, jakou formu a charakter nabylo vaše vědomí. Naše mysl, intelekt, Chitta a Ahankar uspořádané dohromady zformují náš postoj, který se snažíme uplatňovat s ohledem na naši formu, vnitřní vědomí a cíl, kterého chceme dosáhnout. Nesměrováním svého vnitřního prozření na představovanou vnější formu a vlastní poznání přímo zakusíte sami sebe a přesvědčení o této realizaci se nazývá stálou Seberealizací.“

Dokonalý žák (Sádhaka)

Mocné učení Šrí Siddharaméšwara Maharadže bylo přesvědčivé a způsobilo velký převrat v Maharadžově životě. Jeho radost z rodinného života a podnikání se vytratila. Praktikoval meditaci a zpíval s upřímností zbožné písně. Čím dál víc přemýšlel a hloubal nad duchovními záležitostmi. Meditace s myšlenkou na Satguru a zpívání zbožných písní zůstaly jediným smyslem jeho života. Slib, který mu dal Satguru, byl jediným světýlkem v jeho následujícím životním období. Bezvýhradná poslušnost – bez vyvstání stínu pochybnosti – k Satguruovým slovům, se stala ústřední myšlenkou Maharadžova života. Jestliže ho Satguru vyzval, aby se něčeho vzdal, Maharadž to udělal okamžitě, bez jakéhokoliv pobízení.

Služba Satguruovi a plnění jeho pokynů ho činilo nesmírně šťastným. Jednou doprovázel svého Satgurua do místa jeho rodiště, do Pathri. Během této doby nevynechal ani jeden z rituálů, které se konaly v Inčgeri (rodiště Bhausheba Maharadže), Bagewadi a Siddhagiri (Kolhapur). V roce 1935 navštívil Maharadž svého přítele Šrí Baagkara.

Zde měl 12 přednášek věnovaných výkladu duchovních knih. Šrí Baagkar byl po poslechu přednášek velmi potěšený a se souhlasem odcitoval mytologický příběh o kvetoucím stromu Parijata. Z něj, ačkoliv rostl před dveřmi Satyabhamy, padaly květy před dům Rukmini – obě byly manželkami Krišny. Těžko pochopitelné okultní knihy se nyní Maharadžovi zdály zcela jednoduché a jasné. Jeho duchovní růst byl velmi rychlý. Na každém kroku pociťoval milost svého Satgurua. Povinnosti a práce mu znemožňovaly meditovat přes den, a tak meditoval převážně v noci. Zakoušel různé druhy dokonalých forem Bohů a Světců. Vidával nádherná místa a země, které nikdy předtím neviděl. A tak jeho duchovní vývoj vzkvétal velmi rychle.

Ztráta Satgurua

Siddharaméšwar Maharadž opustil své tělo krátce před Divali festivalem v den Ekaadáši v druhé půlce měsíce Ašwin. Hmotná forma, která tolik těšila oči žáků, zde najednou nebyla. Jakoby na všechny spadlo nebe. Šrí Maharadž byl nesmírně zarmoucen ztrátou svého Satgurua a jeho nepřítomnost občas prožíval velmi intenzivně. Šrí Siddharaméšwar Maharadž opustil tělo v Bombaji. Jeho krásná mramorová hrobka byla postavena na pobřeží moře zvaném Banganga ve Walkešwaru (část Bombaje). Šrí Maharadž pravidelně toto místo navštěvoval. Druhá hrobka byla postavena také v Baagewadi.

Šrí Maharadž často vzpomínal na působivá slova Šrí Siddharaméšwara Maharadže. V posledních dnech svého života Šrí Siddharaméšwar říkal: „*Je zde mnoho žáků, ale je mezi vámi ten, který je připravený úplně se vzdát materiálního života kvůli slovu Satgurua?*“ Rána způsobená zášahem šípu ve formě této otázky mučila Maharadžovu mysl. Dováděla ho k úzkosti. Zapomínal na své obchody (podnikání) a myšlenka naprostého zřeknutí se materiálního života se mu hluboce zakořenila v mysli. Prahla po Seberealizaci.

Mramorová hrobka (Samádhi) Šrí Siddharaméšwara Maharadže byla postavena na pobřeží moře zvaném Banganga v bombajské čtvrti Walkešwar. I v dnešní době je toto místo hojně navštěvováno žáky mistrů linie Navnath Sampradaya.

Putující Sanjásin

Bly tu opět dny oslav Divali festivalu. Všude kolem panovalo veselí. Šrí Maharadž však zůstával ničím nehnutý. Při vzpomínce na Satgurua Šrí Siddharaméšwara Maharadže a jeho milost se mu linuly slzy z očí. Poslední slova Satgurua ho mučila čím dál víc. Začalo být pro něj téměř nemožné, aby pokračoval ve své práci (podnikání). Svě konečné rozhodnutí naprosto opustit materiální život učinil během vrcholícího Divali festivalu v Bombaji. Bez toho, aby něco řekl své staré matce, manželce a dětem, doslova pustil svou práci do větru, a odešel z Bombaje přímo do Pandhapuru. V Pandhapuru se vzdal svého veškerého drahého oblečení, oblékl se do jednoduchého oděvu (khamees), nechal si dva kusy bederní látky a hrubou vlněnou příkrývku, a vydal se na pouť. Vzpomínka na Satgurua byla jeho jedinou myšlenkou a oporou zároveň. Požehnán buď ten, který kvůli slovu svého Satgurua odhodil své bohatství a naprosto se zřekl svého rodinného života.

Šafránová barva symbolizuje zřeknutí se. Maharadžův šafránový oděv měl skutečně své opodstatnění, byl v souladu s jeho uvnitřněnou myslí.

Z Pandhapuru putoval do Ganagapuru a odsud zamířil na jih Indie (950 km). Během putování po státu Madras došel do Ramešwaru. Rád chodíval dlouhé vzdálenosti pěšky, a tak během svého putování vůbec necestoval žádnými dopravními prostředky. S lidmi na Jihu se dorozumíval pouze pomocí gestikulace.

Skrze Milost Satgurua neměl nikdy problém se získáním minimální dávky jídla. Někteří lidé využívali příležitosti setkat se se Sadhuem a zvali Maharadže na oběd a nabízeli mu jídlo s velkou úctou. Někteří mu dokonce nabízeli i jízdenky na jeho další cesty nebo peníze na jízdné, ale Maharadž to vždy zdvořile odmítl.

Někdy se společně s jinými putujícími Sadhuy zapletl do potíží s policií, ale díky Milosti svého Satgurua z nich vždy vyšel bez úhony. Nezlomná víra v Satgurua Maharadže činila nebojácným.

Z Ramešwaru (zcela na jihu) se vydal opět na sever přes stát Karnataka a dorazil do státu Maharaštra (cca 970 km). V městě Šolapur zcela náhodou potkal svého duchovního bratra (také žáka Šrí Siddharaméšwara Maharadže). Ten Šrí Maharadžovi z lásky věnoval působivou fotografii svého Satgurua, kopii knihy Dasboadh a kus šafránového oděvu, svázaného přes ramena, který sloužil na uložení nádoby na vodu, kafru a vonných tyčinek. Ze Šolapuru se Šrí Maharadž vydal dále na sever Indie.

Minul stát Madhya Pradeš a dorazil do města Agry. (Šolapur – Agra cca 1180 km). Pak se z města Mathura-Brindaban (Agra – Mathura cca 50 km) vydal do města Dillí. (Mathura – Dillí cca 120 km). Odtud zamýšlel odejít do Himalájí, navštívit svátá místa a konat zde pokání.

Mystické zážitky

Během putování prožil Šrí Maharadž mnoho mystických, božských zážitků. To prohloubilo jeho víru v Satgurua. Vyčerpán a unaven z dlouhých cest si někdy masíroval svá rozpálená chodidla, na kterých spatřil božský obrázek svého Satgurua. To mu okamžitě přineslo úlevu od vyčerpání a nabilo ho to energií. Tato přímá zkušenost milosti Satgurua dojala jeho srdce a naplnila oči slzami.

Během cest každý den praktikoval jogické cvičení zvané Tratak. To vyžadovalo upřeně a dlouze zírat do Slunce. Dělal to tak dlouho, až nakonec spalující Slunce vychladlo a vypadalo jako kus ledu. Poté tohoto cvičení zanechal.

Jednou se vydal na další ze svých cest. Kráčel tehdy až do pravého poledne. Rozhlédl se kolem, ale nikde nebyla žádná stopa po lidském obydlí; všude se rozprostírala jen dlouhá vyprahlá pole. Dostal tehdy velký hlad. V těchto pustých polích nevěděl kam má jít dál. Satguru však byl jako vždy v jeho mysli na prvním místě. Šrí Maharadž se ještě jednou poohlédl. Nyní ale za sebou spatřil malé obydlí. Ze zvědavosti tam ihned zamířil. Byl to velmi malý a starý domek. Když k němu dorazil, muž žijí-

cí uvnitř jej s úctou přijal a nakrmil ho. Po jídle Šrí Maharadž pokračoval ve své cestě. Divil se, proč si dřív nevšimnul malého domku a jak zde byl pohoštěn. Neušel ani 50 kroků a ohlédl se zpět ve směru domku. A hledme! Po domku, který před chvílí opustil, nebylo ani stopy. Nikde kolem nebylo vidět ani živáčka. Všude dokola se jako předtím rozprostírala jen pustá pole. Intenzitu emoční vlny této dojemné zkušenosti milosti Satguru si lze dobře představit.

Návrat

Šrí Maharadž došel do Dillí přes město Mathura-Brindawan. Plánoval odejít na pouť do Himalájí a strávit celý zbytek svého života pokáním. Oddanost ke svému Satguruovi viděl jako kompletní oddanost těla, řeči a mysli.

Na svou další cestu si chtěl Šrí Maharadž pořídit konvičku na vodu. Neměl však na ni žádné peníze. Jak tak kráčel po ulicích Dillí, potkal zcela náhodou svého duchovního spolužáka (žáka Šrí Siddharaméšwara Maharadže). Celý svůj příběh putování Šrí Maharadž převyprávěl spolužákovi, který tím byl unesen, ale nemohl mu schválit jeho plán odejít do Himalájí. Řekl Šrí Maharadžovi: *„Bud' požehnaný, protože jsi obstál ve zkoušce opravdového hledajícího; naprosto jsi se zřekl svého světského života. Ale vyžaduje si snad dosažení božského života odchod do Himalájí? Celá linie našich velkých Satguruů, tak jak vidíš, ilustruje na příkladu každého z nich jednotu světského a božského života. Podporuje ji četnými příklady také kniha Dasboadh. Jak se můžeš vzdát své morální odpovědnosti zajištění své ženy a dětí? Měl bych udělat vše pro to, aby ses vydal zpět do Bombaje. Díky milosti Satguruova zajisté sklidiš během svého materiálního života plody života duchovního.“*

Šrí Maharadž nemohl vyvrátit argumenty svého ctěného duchovního bratra. Z úcty k jeho radě se vrátil do Bombaje. Bylo to nesmírné štěstí pro jeho rodinu a také pro jeho pozdější žáky. Pravdou je, že to je Satguruova vůle, která konec konců převládá.

Život božský i materiální

Po svém návratu domů se po mnoha měsících nepřítomnosti chopil svého podnikání. To však bylo naprosto v troskách. Mohl si udržet pouze jeden obchůdek s „bidískami“ (cigaretami). Jeho předchozí radost z podnikání odpadla, byl spokojený s chodem pouze tohoto malého obchodu. Tehdy to akorát tak stačilo na zabezpečení příjmů pro jeho rodinu. Práci věnoval co nejméně času a jak jen to bylo možné, soustředil se na své duchovní hledání. Mimo čas, kdy bylo zcela nutné věnovat se rodině a práci, byl věčně zabrán do meditace, zpívání bhadžanů (zbožných písní), kontemplace, apod. Na duchovní hledání (Sádhanu) nevynakládal žádné vědomé úsilí, protože se dělo neúmyslně, na pokyn z nitra. Aniž by chodil někam ven, využil mezipatro svého domu pro svou duchovní praxi. Nezávislým, dlouhým putováním bez ohledu na potřeby individuality došlo k usazení Vairagy (zřeknutí se). Dodržoval striktní a pravidelný denní režim. Stěží kdy promluvil pár slov. Jeho oddanost k Satguruovi byla tak pozoruhodná, že jej nikdy ani nenapadlo chodit do chrámů či navštěvovat jiné Světce.

Pravidelně několik hodin meditoval. Během meditací intuitivně získával odpovědi na své duchovní dotazy. Četl duchovní knihy, jako jsou Dasboadh, Sadačar od Šrí Šankaráčárji a zvláště studoval Joga Vasišthu a Eknatha Bhagwat. Ztrácel se při nabytí kořene jejich významu. Velmi pozorně také četl díla, jako jsou Šrímat Bhagawat Gíta, Upanišady, Džnanešwara a jeho Amritanubhavu a další.

Již od prvních dní si oblíbil zpívání zbožných písní. Během zpěvu před obrázkem svého Satguruova naprosto přestával vnímat okolní svět a při pohledu na portrét se ztrácel sám v sobě. Dlouho zůstával ležet v extázi, kdy mu před očima zářil božský jas. Doslova zakoušel chuť betelového listu, když zpíval pasáž o tom, jak oddaný nabízí betelový ořech Bohu. Zakusil všechny duchovní prožitky, které jsou vysvětleny v tradičních písních linie Navnath Sampradaya, které zpíval každé odpoledne (pozn. překl.: texty bhadžanů najdete na www.advaita.cz v sekci bhadžany).

Následkem probuzení hadí síly (kundalini) nabyl pokročilých duchovních zážitků a zůstal ztracen v extázi po dlouhá období.

Noření se do těchto stavů znamenalo přehlížení zdraví, které mu následně selhalo. Cítil se velmi slabý. Léčba začala až po úpěnlivých prosbách Maharadžových příbuzných. Doktor mu diagnostikoval tuberkulózu, čímž všechny vystrašil. Šrí Maharadž se však tato zpráva vůbec nijak nedotkla. „*Ano, doktor vyslovil, že je to tuberkulóza, řekl Šrí Maharadž, „ale co se dá dělat, když je má dýchací trubice naplněná slibem mého Satgurua?“* Aniž by se léčil, začal pravidelně fyzicky cvičit. Dělal Sashtang Namaskaram (pozdrav slunci) a Baithakas (jogický cvik) a zvýšil jejich počet až na 500krát denně. Začal také cvičit s dřevěnými špalky (Mungals). Jeho zdraví se začalo zlepšovat a během pár měsíců se uzdravil.

O pár let později se jeho zdravotní stav opět zhoršil. Třikrát či čtyřikrát vymočil krev. Doktor znovu všechny vystrašil svou diagnózou, tentokrát s podezřením na rakovinu. Doporučil okamžitě rentgen. Na prosby ostatních Maharadž souhlasil s léčbou, ale rentgen odmítl. Řekl: „*Pokud máte ve mě skutečnou víru, tak se vzdejte myšlenky na pořízení snímků této choroby.*“ Po těchto resolutních slovech všichni zmlkli. Na jejich naléhání souhlasil Šrí Maharadž s tím, že bude brát předepsané léky. Skrze naprostou víru ve svého Satgurua se vyléčil. Jeho zdraví se zlepšilo během dvou či třech týdnů.

Dokonalý Siddha

Duchovní praxe Šrí Maharadže se odvíjela samovolně prostřednictvím naprosté víry v Satgurua. Jeho Sádhana postupně dosáhla vrcholu a Šrí Maharadž dozrál v Dokonalého Siddhu – Světce – skrze přímou zkušenost Seberealizace.

Primární Skutečnost „Já“ nabyla potvrzení svým přímým odkrytím sebe sama. Nořením se hluboko do mystického „Já“ zakusil vnitřní zářný plamen, který osvětluje celý vesmír. Spatřil oko, které nahlíží skrze oko smrtelné. Milostí svého Satgurua získal Seberealizací nesmrtelné ovoce Skutečnosti ve formě Dživanmukti – konečného Osvobození – vrchol své Sádhaně.

Nedělal nic, ačkoliv se zdálo, že dělá vše. Dokonce, po splnění si svých povinností v obchodě a závazků vůči rodině, uchyloval se k zpěvu oddaných písní svému Satguruovi a k duchovním promluvám se svým drahým duchovním bratrem.

Od roku 1941 byl v úzkém kontaktu s duchovním bratrem Šrí Bhainath Maharadžem. Každý den po práci chodili na dlouhé procházky po Girgaum Chaupati (čtvrť, kde Nisargadatta bydlel). Celé hodiny byli zcela zabráněni do své diskuze, která se netýkala ničeho jiného, než duchovních konceptů.

Během druhé světové války byl v Bombaji vyhlášen zákaz vycházení ve večerních hodinách – někdy též kvůli místním nepokojům a hořícím domům. Ulice byly bombardovány.

I přes tuto napjatou atmosféru, nevnímající dešť ani studený vítr, byli oba duchovní bratři zcela vtaženi do duchovních diskuzí na pobřeží Arabského moře v Bombajské čtvrti zvané Čaupati Band, či sedávali na schodech zavřeného obchodu nebo stáli na rohu ulice N. Powela. Bylo zvykem, že se domů vraceli ve dvě či tři hodiny ráno. Na jejich denní povinnosti a práci to však nemělo žádný dopad.

Šrí Maharadž byl ve svých promluvách odvážnější a jistější. Šrí Bhainath Maharadž tudíž zastával roli naslouchajícího. Šrí Maharadž mu jed-

nou řekl: „*Ty jsi v podstatě velmi chladný (zde bohužel chybí jedna věta, která se při kopírování knihy nenačetla). Podívej se na mě, já jsem jako ohnivý Bůh Rudra.*“

Dlouhé a hluboké duchovní rozhovory prospívaly oběma. Tento noční duchovní oheň trval nepřetržitě 25 let.

Seberealizace Maharadže oprostila od vzletů a pádů, štěstí a neštěstí v jeho životě. Ztráta drahé dcery, oddané manželky a ctěné matky během let 1942–1948 a mnohé ztráty v jeho obchodě ho nijak nerozhodily. Naopak, tyto události upevnily jeho zřeknutí se (vairagya). Kvůli nedostatečné péči o své pozemky v Konkan (oblast Goji poblíž města Malwan, kde Maharadž vyrůstal), došlo k tomu, že o ně přišel. Čelil jednomu velkému neštěstí za druhým. Jednou klidně poznamenal: „*Budu šťastný, když se mi přihodí neštěstí.*“

Pociťující jeho duchovní velikost a sílu, začali se kolem něho shromažďovat jeho obdivovatelé a žáci.

Aby se Šrí Maharadž vyhnul rozptýlení, zpočátku se lidem vyhýbal. Když někdo velmi naléhal, bez okolků jej po chvíli vyprovodil. Jak dlouho se však může sladce voňavý květ ukrývat před včelami? Budou nad květy kroužit navzdory všem překážkám. Obdivovatelé a oddaní byli stejně tak nepřekonatelně přitahováni k Šrí Maharadžovi. Chodili za Maharadžem se svými duchovními pochybnostmi a potížemi a prosili ho, aby jim vše ozřejmil. Světские záležitosti byly u Maharadže tabu. Byl i proti předvádění duchovních nadpřirozených sil – siddhis.

Většinu dne trávil ve svém obchůdku. Duchovní rozpravy se konaly před obchodem. Některé žáky zde bylo vidět neustále. Aby se Šrí Maharadž vyhnul problémům spojeným se shromažďováním davu lidí před svým obchůdkem, nikdy nikoho nezval k sobě a ani za nikým nechodil. Jeho oddanost ke svému Satguruovi, jak už bylo řečeno dříve, byla tak jedinečná, že se už dokonce života nesetkal s žádným jiným Sadhuem.

Během těchto dní navštívil Bombaj jeden slavný Avalia zvaný Tikku Baba. Měl jednoho oddaného, který také často navštěvoval Šrí Maharadže, a vyprávěl mu o velikosti Tikku Baby a pozval Šrí Maharadže, aby ho navštívil. Dokonce i sám Tikku Baba poslal Šrí Maharadžovi vzkaz, aby přišel. Šrí Maharadž ale neustoupil. Před tím, než Tikku Baba opustil tělo, napsal Šrí Maharadžovi vzkaz: „*Opouštím své tělo, přijď, předám ti všechnu svou duchovní sílu.*“ Bez sebemenšího zaváhání mu Šrí Maharadž napsal: „*Můj obchod byl již jednou a provždy uzavřen.*“

Role Satgurua

Mnozí přijali vedení Šrí Maharadže během rozhovorů uskutečněných před krámkem. Někteří vyjádřili touhu, aby je zasvětil (udělil jim mantru). Šrí Maharadž se zdráhal zastávat roli Satgurua, a proto většinou žáky posílal k jinému duchovnímu spolužákovi (žákovi Šrí Siddharaméšwara Maharadže). Někteří oddaní však trvali na tom, že chtějí obdržet mantru pouze od něj. Šrí Maharadž však jejich naléhání nepodleh. Kdykoliv byla vznesena otázka udělení Nama Mantry (zasvěcení), odzbrojil žáky otázkou, zda Nama mantru udělovali světci, jako např.: Sai Baba ze Širdi, Upasani Baba nebo Satam Maharadž. Všichni oddaní se však přesto nevzdávali a upřednostnili vyčkat trpělivě pár let, aby dostali mantru od Šrí Maharadže.

Neměl zájem nést břemeno Satgurua, proto se žákům vyhýbal. Posléze však cítil, že musí uposlechnout slova svého Satgurua. Sám jeho Satguru za svého života silně naléhal, aby Šrí Maharadž požehnal své žáky iniciací do duchovní tradice (linie) tím, že jim udělí Nama Mantru a bude šířit nejzazší poznání do celého světa. Podvolil se a z úcty ke svému Satguruovi začal od roku 1951 udělovat Nama Mantru opravdově nasazeným aspirantům. A tak nakonec převzal roli Satgurua.

Život v ašrámu

Poté, co začal Šrí Maharadž udělovat Nama mantru, začali se v jeho bytě scházet oddaní, naplňující svoji Sádhanu. Tehdy bylo jeho mezipatro v domě nízké, a tak jej nechal celé probourat. Zvětšený prostor využilo mnoho dalších hledajících pro svou duchovní praxi. Krásný portrét Šrí Siddharaméšwara Maharadže byl pověšen na místě, které se stalo pravidelně navštěvovaným ašrámem.

Lásku a péči získávali oddaní od Šrí Maharadžovy přímočarosti a důraznosti.

Jen opravdový hledající zakusí význam následujícího verše z abhangů od Šrí Džnanešwara:

*Dnes při setkání se Světcem
Mé štěstí dosáhlo svého vrcholu
Mysl ztratila chuť setkat se s otcem,
matkou, svými drahými i dalšími příbuznými.*

Požehnaní necht' jsou oddaní obdařeni touto božskou láskou. Šrí Maharadž vedl jednoduchý a disciplinovaný život. Veškerý program dodržovaný v ašrámu byl charakteristický svou pravidelností a pořádkem.

Tomu z velké části napomohla ochota Maharadžova syna Šrí Čittaraniana, jeho manželky Mayadevi a mladší sestry Kumari Suprabdy, kteří pomáhali spravovat ašrám. Nejstarší dcera Šrímati Mangala Hate se provdala za Šrí M. D. Hateho, dlouhodobého oddaného Šrí Maharadže. V roce 1966 odešel Maharadž do důchodu a obchod převzal jeho syn. Všichni z rodiny byli laskavé povahy a vřele vítali příchozí žáky Šrí Maharadže. V domě bylo také slyšet švitoření dvou malých Maharadžových vnuků.

Den v ašrámu začínal zpíváním Kakad Arati do osmi hodin ráno, pudžou před portrétem Satguru Šrí Siddharaméšwara Maharadže a hodinovou skupinovou meditací. Potom následovalo zpívání ranních bhadžanů, Aráti a rozdávání prasádu. Zpívání trvalo do půl desáté. Šrí

Maharadž vštěpoval do mysli žáků rostoucí význam praxe hluboké meditace a zpívání bhadžanů s oddaností k Satguruovi. Toto místo bylo v celé Bombaji jediné, kde se mohli hledající pravidelně scházet a praktikovat Džňánajógu. Jedinečností tohoto svatého místa byl fakt, že i přes nepřetržitý rámus z ulice se zde mysl hledajícího během pár minut stáhla dovnitř, čímž došlo ke ztrátě tělesného vědomí a naplnění radosti skrze božské zakoušení vnitřního klidu.

Konaly se zde každodenní večerní diskuze o duchovních záležitostech a všichni, kdo projevíli zájem, se jich zúčastnili. Člověk si zde mohl vyslechnout mistrovské analýzy toho, co je to Poznání (džňána) a co bhakti (oddanost). V průběhu rozhovorů Šrí Maharadž neustále kouřil bidíska (cigarety). Všude kolem bylo cítit aroma drahých vonných tyčinek zvaných Agarbatti.

V sedm hodin odpoledne začínaly večerní bhadžany. Poté následovala hodinová či hodinu a půl dlouhá velmi podnětná a intenzivní diskuze o džňáně a bhakti. Den byl zakončen zpěvem oddaných písní, Aráti a rozdáváním prasádu.

Během svátků, kdy se počet návštěvníků večerního programu zvýšil, se promluvy Šrí Maharadže i zpívání bhadžanů konaly v prostorné hale, patřící Šrí Bhainath Maharadžovi. Ve dnech jako byly např. dny narození nebo výročí jednotlivých Satguruů v tradici Navnath Sampradaya, svátku Guru purnima, Deepavali, Dev Dipavali atd., se oslavy s velkým entuziasmem přesunuly do ještě větších hal. Při těchto příležitostech Šrí Maharadž nahlas zpíval písně oddanosti a tancoval v rytmu bhadžanů. Byla to úžasná příležitost.

Šrí Maharadžovi se myšlenka oslav jeho narozenin moc nezamlouvala, ale souhlasil s tím jen kvůli neodbytnosti svých žáků.

Později počet žáků Šrí Maharadže v Bombaji a v ostatních místech rapidně vzrostl. Čtyřikrát či pětkrát do roka podnikal se svými žáky pouť po svatých místech, jako jsou Bagewadi, Inčgeri, Siddhagiri, což jsou rodiště Satguruů tradice Sampradaya. (pozn. př.: Maharadž také koncem šedesátých let navštívil se svými žáky během putování po jižní Indii známé duchovní místo Ramanašrám, nacházející se blízko svaté hory Arunáčaly. Viz Vzpomínky Davida Godmana na Šrí Nisargadatta Maharadže, www.advaita.cz). Navštěvoval, ačkoliv méně často, i některé své žáky, bydlící mimo Bombaj. Během těchto příležitostí žáci nejenže měli možnost vyjádřit svou oddanost svému Satguruovi fyzickou prací,

ale mohli také posílit svůj duchovní život čirou svěžestí a vitalitou Maharadžovy přítomnosti.

Šrí Maharadž odkrýval během svých každodenních promluv esenci Skutečnosti skrze vlastní přesvědčení s nevšední svěžestí a srozumitelností.

Poznání proudilo během jeho promluv denodenně od začátku do konce. Vycházelo bez omezení, jako déšť a bylo adresováno nám všem přítomným.

Omezené rozlišování mezi mužem a ženou, vysokou či nízkou úrovní, kastami a jinými vyznáními, (...)ismy či různými školami zde bylo zcela bezvýznamné.

Maharadžův vznešený a božský pohled rozléval klid a lásku všem stejným dílem. Podobně jako studená, osvěžující voda Gangy, dodávala Maharadžova mocná slova klid duchovně žíznicím dle jejich potřeby. Mezi jeho žáky najdeme hledající různého povolání. Ašrám často navštěvovali profesori, obhájci, právníci, soudci, politici a společenské osobnosti za účelem hledání duchovního vedení Šrí Maharadže.

Hledající ze Západu, jako například Maurice Frydman, často navštěvovali promluvy Šrí Maharadže a přijali jej za svého Mistra. Šrí Maharadž od ostatních nic neočekával, ve svém každodenním životě byl neobyčejně prostý a ve svých duchovních promluvách naprosto bez zábran. Diskuze týkající se světských záležitostí u něj neměly šanci. Šrí Maharadž byl také proti využívání duchovních sil (siddhis) k světským účelům. Zejména zakročil, když spatřil, že jeho oddaní žáci zkoušejí použít síly ve svém denním životě.

Řeč, jíž Šrí Maharadž mluvil, byla originální svou jednoduchostí. Vždy byl hluboko zakořeněn v Nejvyšší skutečnosti. Slova spontánně plynula z jeho svatých úst. Přirozeně a snadno odhaloval duchovní „Já“ posluchačů a k jejich velkému překvapení a extázi tím způsoboval duchovní zvraty v jejich konvenčním nahlížení. Noví aspiranti nelehce uchopovali vnitřní význam slov, zvláště těch Jeho. Naslouchající si uvědomovali hodnotu jeho slov až po poslechu několika promluv skrze vnitřní tichost a zcela soustředěnou pozornost. Člověk byl pak k Maharadžovi, ať chtěl či nechtěl, zcela přitažen a poslouchal každé jeho slovo. Jeho úderná síla vyjádření byla opravdu ojedinělá.

Sám pevně usazen v Absolutnu a nedualitě hlásal svým svérázným způsobem pravdu o přímé Seberealizaci. Správným nasloucháním se pak

jeho oddaní posluchači oddávali duchovní extázi Seberealizace, která vykvetla (skrze 'Já'), a byli nesmírně potěšeni tímto vlastním ojedinělým štěstím.

Promluvy se Šrí Nisargadatta Maharadžem jsou nyní dostupné v knižní formě. Maharadž byl i přes averzi k publicitě znám mezi mnohými „hledáči“ Pravdy.

Byly publikovány tři nebo čtyři souhrny jeho prací, které jsou nesmírně užitečné pro hledající Pravdy. Vyšly i některé z jeho lyrických básní (abhangy). V roce 1964, v den Maharadžových 71 narozenin uspořádali žáci velkou oslavu a publikovali jednu Maharadžovu vzpomínkovou knihu. Využili tehdy příležitost k vyjádření své radosti, a uskutečnili to, čemu se v duchovní hantýrce říká služba Satguruovi. I v této knize jsou některé odstavce věnovány učení Šrí Maharadže. Nejde zde jen o pouhá holá slova. Hovoří ze stavu, jenž sám uvnitř prožíval.

... Nesčetné hluboké poklony k Jeho svatým chodidlům. ...

Mimořádný světec Šrí Nisargadatta Maharadž zosobňuje nepřetržitý tok extatické blaženosti „Já“. Jeho svatý život je sám mimořádným živým poselstvím, poskytujícím inspiraci a vedení všem.

Velikost Světců může být popsána jedině Světci. Snažit se o to je za hranicemi slov smrtelníků. Proto je lepší tuto pošetilou snahu ukončit.

